

HILDE EN AN

ZOEKEN

EEN MAN

Een modern blijspel van
© ed bruyninckx

" Hilde en An zoeken een man " is een dialoog voor twee dames; het zijn in feite twee monologen die door mekaar verweven zijn.

An: een jonge 50 er
gescheiden
een ietsje mollig figuur
een wat zware (rokers)stem

Hilde: een tiental jaar jonger dan An
gescheiden
moeder van Robbe, 9 jaar
slank figuur

REGIE AANWIJZINGEN

Er worden geen regie - aanwijzingen gegeven omdat de regie op verschillende manieren kan ingevuld worden... er kan bijvoorbeeld gebruik gemaakt worden van projecties, filmfragmenten en/of dergelijke meer: de profielen van de verschillende 'kandidaten' kunnen voor de toeschouwers zichtbaar zijn op een (groot) computerscherm... bepaalde afspraken kunnen in een filmfragment getoond worden (bijvoorbeeld: de afspraak van Hilde met Maurice) enz... Het stuk leent zich perfect om er een hedendaags modern iets van te maken dank zij de hulp van de moderne technologie.

Op eenvoudig verzoek worden er graag regie-ideeën en/of film-ideetjes verstrekt.

Ik = An

Het is allemaal begonnen toen ik op radio 2 hoorde: “Ben je alleen en...ben je op zoek naar een serieuze relatie ...wacht dan niet langer en surf naar www.partnerdatelinkontmoeting.be ... enz....enz.... blababababa ...”“.

Wel, vanaf dat moment kreeg ik het nog drukker dan voordien.

Aanvankelijk had ik natuurlijk mijn bedenkingen maar toch zette ik me vóór mijn p.c. – of is het nu ‘achter’ mijn p.c ? ... - enfin ik surfte – of is het nu ‘surfde’ – naar de desbetreffende website (eigenlijk allemaal moeilijke woorden eh voor een meisje van mijn leeftijd) en alles werd me haarfijn uitgelegd: wat ik moest doen om de prins op het witte paard te ontmoeten ...hoe ik Casanova in hoogsteigen persoon zou ontmoeten ... hoe de nieuwe Romeo met mij contact zou zoeken Enfin, het klonk allemaal meer dan aantrekkelijk.

En er was – voorlopig althans - geen gevaar aan verbonden want alles zou via de elektronische snelweg gebeuren. Toch twijfelde ik eerst nog een poosje maar uiteindelijk gaf ik me toch op als lid van “ www.partnerdatelinkontmoeting.be ” Na werktijd werd het nu bepaald spannend om thuis de ontvangen e-mail te checken én te lezen.

Natuurlijk ging daaraan héél wat vooraf! Je moest jezelf immers ‘profileren’ anders kon géén van je potentiële aanbidders weten of het wel de moeite was om te reageren...

Een simpel, nou ja ‘simpel’ internetprogramma loodste je doorheen de aanmaak van een profielschets. Opeens begon ik me af te vragen wie ik eigenlijk was. “Kan ik van mezelf zeggen dat ik echt zo geweldig ben? “Natuurlijk kan je dat zeggen, meer zelfs: je moet het zeggen ! Zeg je het níét dan is het wel overduidelijk dat er niemand zal reageren. Anderen gaan er immers van uit dat als je jezelf niet leuk vindt, een ander dat dan ,zonder tegenspreken, met je eens zal zijn.

Ik ben dus knap, lief, leuk, beschaafd, ooh zo sportief en ... ja hoor, ik heb ook een geweldig humeur, zowel ’s morgens als ’s avonds, dat spreekt vanzelf... Eigenlijk snap je dan plotseling helemaal niet meer waarom je nog alleen woont. Zo’n leuke meid zou toch al heel lang een minstens even leuke man moeten ontmoet hebben ...?

Iedereen vergeet echter dat je toch minimaal veertig uur in de week op kantoor zit. Tel daar dan nog de lunchpauzes bij én vergeet ook niet de uren die je vroeger komt óf langer blijft omdat je het altijd zo druk hebt door het acute personeelstekort op je werk.

Ik kom nooit leuke mannen tegen op de zaak waar ik werk... dan is het toch geen wonder dat ik nog steeds geen vent heb !

Sommige getrouwde binken, ja, die zijn wel geïnteresseerd maar daar heb ik vanzelfsprekend al helemaal geen zin in.

In het weekend weet hij plotseling weer dat hij een vrouw heeft, met Sinterklaas moet hij voor Zwarte Piet spelen en met Kerst kan hij – wegens familiale verplichtingen – ook niet naar je toekomen.

Dus, je zit alleen!

Maar ik weet zeker dat daar nu snel verandering zal in komen !

Omdat ik voor mijn vriendin Hilde, die elf jaar jonger is dan ik, ook een leuke man wil vinden, heb ik haar ingelicht over mijn hoogst geheim lidmaatschap. Hilde is alleenstaande moeder met een zoontje van negen en werkt dertig uur per week op kantoor. Je begrijpt dat ook zij géén tijd heeft om een man tegen te komen. Ze komt er natuurlijk wel tegen, maar je begrijpt wel wat ik bedoel. Nu Hilde van mijn geheim op de hoogte is kunnen wij gezellig samen zoeken en inmiddels zijn wij, in afwachting van de heel speciale ontmoeting met die héél speciale man, niet meer zo alleen.

Julie zullen ook begrijpen dat Hilde en ik, gezien onze leeftijden, hoegenaamd geen concurrenten zijn. Dat is natuurlijk een belangrijk aspect. Wij houden helemaal niet van ruziën, wij zijn immers toch zulke leuke meiden...

Oh ja, dat moet ik er toch ook nog even bij vertellen. Wij zijn allebei erg slank en zien er bovendien ook zeer aantrekkelijk uit.

Ik vraag me dan ook wel eens af of er voor ons een man te vinden is die een beetje bij ons past.

Natuurlijk zijn die er! Die mannen zijn echt geweldig; ze zijn zelfs nog charmanter en sportiever dan wij.

Als we maar lang genoeg zoeken op internet moeten we zeker in staat zijn om een paar leuke mannen te vinden. Hilde heeft nota bene een universitaire opleiding en zelf ben ik ook niet echt dom...enfin, dat vind ik toch zelf.

Dus maar hopen dat er in heel België minstens één man te vinden is die het met mij kan vinden. Wist je trouwens dat er heel wat intelligente mannen zijn die van domme vrouwen houden...en je koopt trouwens al voor een paar Euro's een prachtig blond verfje. Zo'n dom –maak –beurt is zo gepiept. En zeg nu zelf: een moderne meid moet af en toe ook eens van haarkleur veranderen. Anders word je vlug versleten voor een ouderwetse tuttebel en die benaming past helemaal niet in ons profiel. Saai en ouderwets zijn we beslist niet. Dat hebben we trouwens duidelijk in ons profiel staan.

Niet vergeten te checken! Noteer maar op een kladblaadje; “profiel “

Over profiel gesproken. Dat hebben we beiden, na veel wikken en wegen helemaal ingevuld en daarbij zijn we uiterst zorgvuldig te werk gegaan.

Ingevuld dus dat we erg leuke meiden zijn, met de nadruk op ‘leuk’ en er eerlijk bij verteld dat we soms ook ‘erg’ zijn...maar dat dringt vermoedelijk niet eens bij de mannen door. Die hebben wel iets anders aan hun hoofd en meestal heeft dat met seks te maken...alhoewel ... Er zijn ook keurige mannen bij die dat

woord geheel in bladerdeeg verpakken zodat je het alleen nog maar herkent als je een heuse keukenprinses bent.

Gelukkig maar zijn wij beiden erg goed in de keuken.

Nadat wij partnerdatelinkontmoeting de bevestiging hadden gestuurd dat wij maandelijks een deel van onze zuur verdiende Euro's wilden afstaan voor het zogezegde 'goede doel' mochten wij voor dit luttele bedragje ook mannen gaan 'lezen'. Met 'lezen' bedoel ik eigenlijk 'uitzoeken'. Het lijkt een beetje op winkelen. De vraag is altijd opnieuw; "Vind je deze leuk?" "Alleen vervang je die geweldige broek of dat fantastisch T-shirt door het woordje 'man'. Zo simpel is het, dat is echt alles. Er komt echt niet meer bij kijken!

We hebben in tijden niet zo'n lol gehad voor zo weinig geld.

Hilde en ik delen één computer om met vereende krachten tot resultaten te komen. We zijn daarbij helemaal niet op winstbejag uit, alleen dat ultieme, allesomvattende gevoel van "Yep, dat is em" speelt voor ons een rol.

Op donderdag avond is het tegenwoordig al een beetje 'dating-day' geworden. Hilde komt dan bij mij eten met Robbe, haar zoontje. Daarmee winnen we dus tijd want slechts één van ons kookt die avond.

Robbe eet alleen géén rode dingen maar voor de rest lust hij alles, vooral dan puddinkjes en ijsjes. Hij is een bijzonder lief ventje waarmee een beetje volwassen man zeker maatjes kan mee worden. Daarmee bedoel ik als die man bij het zien van de moeder echt zegt: "Wauw ja, dat is ze helemaal"

Hilde en ik willen op die donderdagavonden Robbe echt wel rond bedtijd écht in bed hebben. Uitstel van bedtijd betekent immers ook uitstel van dating time. Als je een beetje serieus op zoek bent naar een man kan uitstel, al is het maar een half uurtje, catastrofaal zijn.

Zo'n man kan zich dan net als lid hebben laten uitschrijven en dan is hij onbereikbaar voor je geworden. Bovendien willen wij voorkomen dat andere dames met onze mannen aan de haal gaan.

Ik = Hilde

Ik had al direct véél en véél meer fanmail dan An maar, omdat zij een leuke meid is, begrijpt ze dat ook wel. Mannen hebben nu eenmaal liever een groen blaadje, dat weet iedereen die een beetje realistisch is. En An is realistisch!

Gek eigenlijk dat zij nog alleen is.

Maar ik mag niet afdwalen.

Ik wil me nu terug even heel echt op mezelf concentreren; op mijn fanmail.

Het meest verrassende e-mailtje was er één van een reeds door An voorgeselecteerde kandidaat: ene Freddy.

An en ik, wij hadden hem al gevonden om later contact met hem te zoeken maar hij was ons, of beter gezegd: hij was An al voor.

Ik heb dan al een streepje voor; een man blijft immers een jager.

Uiterlijk vinden we echt helemaal niet belangrijk maar gelukkig ziet deze Freddy er echt geweldig uit en woont hij ook niet eens zo ver hier vandaan.

Hij heeft leuke hobbies. Wat was het ook alweer allemaal ? Enfin, dat kijken we nog wel eens.

Freddy is groot genoeg want ik wil tegen hem op kunnen kijken, van steeds maar bukken wordt je zo moe. Dat vinden wij voorlopig goed genoeg voor deze Freddy.

Ik heb de grenzeloze moed opgebracht om bij Freddy's knopjes voor contact, het ja- en het neen – knopje dat van 'ja' dubbel aan te klikken en daarmee bracht ik natuurlijk het balletje aan het rollen.

Freddy lijkt al meteen een doordrammer te zijn; hij wil An haar telefoonnummer, over mijn telefoonnummer rept hij met geen woord.

Al dat heen en weer gemailt ziet Freddy, denk ik, zo niet zitten. Hij zegt wel dat hij haar telefoonnummer wil maar vrij vertaald moet hij het hebben en graag een beetje snel.

An die een hogere opleiding genoot, trapte daar zeker niet meteen in en ze vroeg Freddy om eerst wat meer over zichzelf te vertellen. Neen, niet langs de telefoon want An had haar nummer nog steeds niet prijsgegeven; ik bedoel maar dat het woord vertellen volgens mij ook gebruikt wordt als het over e-mail gaat. Plots lijkt Freddy al lang zo spraakzaam niet meer. Is hij misschien een beetje introvert? Volgens hem is alles wat er over hem te zeggen al vastgelegd op internet. Nochtans had An Freddy nog ruimschoots de tijd gegeven om op gesprekstof te komen... ze ging plotseling het hele week-end weg en neen, ze kon echt helemaal nog niets afspreken met Freddy.

Freddy, de man met de overdreven voorkeur voor hoofdletters en het woordje "voorts" wist kennelijk 'voorts' niets meer dat de moeite waard was om te vertellen.

Profiel door de buurman laten schrijven?

Vermoedelijk wordt Freddy uit het systeem gewist en dan blijkt nog maar eens hoe 'voorts' een eenvoudig knopje zeer belangrijk kan zijn.

Daaaaag Freddy !

An en ik laten ons door één Freddy zeker niet ontmoedigen en we gaan dapper door met fan nummer twee.

Helaas vindt An dat hij er helemaal niet aantrekkelijk uit ziet en, geloof me, ze heeft gelijk.

Knopje ‘neen‘ bewijst wederom zijn nut. Handig toch zo’n ‘neen – knopje ‘; hoe verzin je in hemelsnaam zoiets slims. Zeker bedacht door iemand met ook een hoge universitaire opleiding.

Zou die vent ook lid zijn ?

Nog maar een avondje zoeken want voor een slimme vent hebben wij dat beslist over.

Paul; ik wil het nu even over Paul hebben.

Hij had een foto geplaatst en dat zegt wel iets.

Het zegt tezelfdertijd iets over Paul én iets over mij. Paul is wél in staat om een foto te plaatsen op het internet en ik heb dat door An laten doen.

Paul was mijn grote favoriet. Je kunt hem wel als een lekker ding betitelen alhoewel uiterlijk toch weer niet zó belangrijk is.

Ik zag mezelf al samen met Paul op reis doorheen Europa en voornamelijk dan in Spanje en Italië. Lekker in de zon alle gebouwen bekijken die Paul maar wilde bekijken. In Madrid kon ik hem dan meenemen naar het Prado en hem op slinkse wijze duidelijk maken dat ook ik best belangstelling heb voor musea.

Paul had vast wel zin in musea maar niet in mij ... Daag Paul ! Zoek maar verder naar een groen blaadje maar denk maar niet dat je hier koffie kan komen drinken met An want dan ben ik toch geen echt leuke meid meer. Dan klopt mijn profiel helemaal niet want daarin staat helemaal niets over een jaloers karakter.

Ik gun An echt alles, of toch bijna alles maar Paul niet !

Ach ja, Paul kon zichzelf goed beschrijven maar ik ben en blijf een realist dus zal er met Paul ook wel weer iets mis geweest zijn. Over drie weken denk ik:

“ Paul, who the fuck is Paul ? “

ik = An

Wij, Hilde en ik, zoeken onvervaard verder, we speuren op elk vrij moment het internet af en we lezen onze e-mails een keer of zeven per dag.

Zou je computer daar erg van verslijten , Aan, uit, aan, uit

Oké, we zijn toe aan Peter.

Ik word er wat droevig van want ook van Peter kreeg ik een afwijzing. Alleen als ik héél maar dan ook héél graag wilde was hij bereid om een keertje ontbijt voor mij te bereiden. Ik was daar echter niet op voorbereid of, ik wilde het niet graag genoeg.

Ontbijt, ik heb op T.V gezien hoe een man dat maakt. Hij geeft gewoon toe om eens een keertje ontbijt te maken maar vertelt bijna iedereen dat je je niet drukker hoeft te maken dan strikt noodzakelijk is en ... je krijgt een diepvries croissantje op je bord.

Neen, dank je wel !

Daaag Peter !

Ondertussen stromen bij Hilde de mailtjes binnen;
Ik jaloers? Hoe kom je daar bij. Ik ben dat leuke mens, weet je nog wel?

Zonder Hilde zouden wij al lang zoveel plezier niet hebben;

Hoeveel lol maak jij meestal met jezelf alleen?

Als ik eerlijk ben ,moet ik toegeven dat het in regel niet al te veel is; althans is het géén lachen, gieren, brullen geblazen op de meeste dagen. Maar ook daar gaat zeer binnenkort verandering in komen als het aan Hilde en mezelf ligt.

De meeste mannen die wij ‘lezen’ hebben een zeer goede opleiding genoten en zijn tevens verschrikkelijk slecht in het schrijven van hun eigen moedertaal.

Weet je waaraan ik al gedacht heb?

Als Hilde en ik dat gezocht naar een gave vent kotsbeu worden, weet je wat wij dan gaan doen?

Dan gaan wij tegen een ruime vergoeding geweldige profielen schrijven voor al die sukkels. Wat heeft een moderne vrouw nu aan een vent die zijn eigen moedertaal niet kent ?

Suukzes heb je natuurlijk niet zo heel snel als je het niet eens foutloos schrijven kan.. Succes heb je natuurlijk niet zo heel snel als je dat woord schrijft als s u u k z e s.

Ik = Hilde

Wij kritisch ? Nee, maar van iemand met een academische opleiding verwachten wij wel enige talenkennis.

Als voorbeeld noemen wij Georges uit Aalst. Je vraagt je dan af of zo’n man wel weet waar Mortsel ligt. Mortsel ver, hoe zo ver ? De topografische kennis van Georges kan je bezwaarlijk een ‘suukzes’ noemen. Als je een beetje doorrijdt zit je toch zó in Mortsel.

Het mag waarschijnlijk een wonder genoemd worden dat Georges ‘good-looking’ goed wist te schrijven. Ik kritisch ? Wel neen, ik snap nu plotseling dat Georges een Engelsman met een Belgisch paspoort is.

Ik was helemaal niet op zoek naar een Engelsman dus, ben ik nu weer helemaal gelukkig. Georges zou toch niets voor mij geweest zijn. Misschien toch ook wel een beetje te ver weg ... Aalst...

Daag Georges.

Vandaag is het zaterdag. An en ook ik willen nog snel een dagje naar zee; het strand op vóór de herfstbuien losbarsten.

Eigenlijk kunnen we niet weg bij de computer, dat snappen jullie toch wel ...maar Robbe is uit logeren en nu passen wij tweetjes juist in dat piepleine appelblauwzeegroene bestelautootje van me. Een kleur die je niet alle dagen tegenkomt dat zullen de mannen dus wel best gaaf vinden.

An wist nog een stuk heel leeg strand waar wij naar hartelust een paar uur konden pitten, want – geloof me –wij zijn de afgelopen week echt slaap tekort gekomen.

Gelukkig maar dat het zo rond vier uur plots heel erg betreft en we terug kunnen naar onze computer.

Ja hoor: bingo !

Er zijn meerdere leuke mailtjes binnengekomen. Zowel voor An als voor mezelf.

Ik = An

Roland, leuke kop, heeft Hilde gemaïld na een week of drie. Het spreekt voor zich dat dit iets minder is maar, hij had ook het neen knopje kunnen gebruiken... Roland had er kennelijk lang over nagedacht vooraleer hij het eindelijk aandurfde om contact te leggen met Hilde. Ik zag hoegenaamd geen overeenkomsten tussen hen beiden. Moet je die mannen nu echt alles uitleggen ? Hilde: universitaire opleiding ... Roland: twijfel, twijfel, twijfel.

Hij schreef ook dat hij reeds meerdere keren teleurgesteld was. Hilde en ik hebben daar zo onze eigen mening over. Wij denken dat meneer Roland zijn verwachtingen te hoog stelde en dan stel je jezelf teleur. Enfin dat vinden wij maar of wij dat straks ook nog zullen beseffen is zeer de vraag.

Hilde heeft een heuse lange brief geschreven aan Roland met daarin de overeenkomsten tussen hen beiden. Ik vraag me dan af waarom Hilde die overeenkomsten wél ziet. Is het omdat ze er echt zijn of is het omdat die Roland wel een lekker stuk lijkt op de foto. Zo'n foto kan je soms meer beïnvloeden dan je zelf beseft !

Maar ja, als je allebei van zeilen houdt moet dat toch al wel genoeg zijn. Zo'n zeiler wil zelden iets anders doen dan zeilen terwijl een moeder als Hilde ook leuke dingen wil doen met Robbe.

Hopelijk gaat Roland de vraag van Hilde “ Wil jij de dolfijnen in Brugge ook wel een keertje gaan bezoeken? “ positief beantwoorden want dan verdient hij weer een puntje extra.

Roland heeft drie kinderen en, zoals je inmiddels weet, - als je tenminste een beetje hebt opgelet – heeft Hilde alleen maar haar Robbe. Maar dan nog; zeilen met vier kinderen hoe leuk kan zoiets zijn?

Dat wordt een boterham of vierentwintig meenemen, drie brikken melk, een thermos koffie, 6 appels en een paar kartons of flessen frisdrank en ... natuurlijk ook nog wat lekkers zoals snoep of chips.

Ik hoop voor Hilde dat die Roland een echte krachtpatser is want hij zal behoorlijk moeten sjouwen of ...Schwartzenegger inhuren... maar dan moet hij weer over heel veel geld beschikken.

Angstig wachten we op Rolands mailtje. Zou het weer drie weken duren ? Indien dat zo is en de mailtjes in datzelfde tempo heen en weer gaan schat ik dat Hilde en Roland over een jaar of drie hun eerste kus zullen uitwisselen. Maar ja we leven al in zulke gehaaste maatschappij en je kunt beter af en toe onthaasten.

Rustig aan denkt Roland, des te langer duurt het vooraleer ik opnieuw teleurgesteld wordt.

Het mailtje voor mijzelf kwam van Van Eyck, de kunstschilder uit de buurt van Genk. Op het eerste gezicht een niet onaantrekkelijke man, een beetje kort van stof of, om het in een modernere taal te zeggen: een beetje kort door de bocht maar dat kan soms wel best lekker zijn. Een rustige man die de oren niet van je kop kletst, daar kick ik meestal wel op. Van Eyck is achtenvijftig, dus ook weer niet mee zo piep. Hij is er ook weer zo eentje: universitaire opleiding en slecht in zijn eigen taal. Slecht in taal kan echter wel goed in bed betekenen en dat is natuurlijk niet te versmaden. Na een poosje lig je immers veel vaker met hem in bed dan dat je nog iets van hem leest.

Pap dus maar nooit aan met een schrijver met een universitaire opleiding, want daar gelden die regels weer niet voor.

Van Eyck heeft een lekker mondje maar zijn ogen zijn niet goed te zien, wat wel jammer is. Daar staat echter tegenover dat hij mijn hele gezicht niet kan zien; zeker zijn leesbril niet op.

Nee, ik ben eerlijk: zonder vergrootglas zie je mijn gezicht echt niet. Maar het kan toch geen kwaad om het in den beginne een beetje mysterieus te houden. Dat geeft mij dan meteen ook nog de tijd om nog vlug een foto te laten maken waarop mijn rimpels niet zo erg te zien zijn. Dan schrikt hij niet onmiddellijk. Je moet ze nu ook niet meteen op de vlucht jagen. Een beetje make-up doet toch wonderen, of niet soms.

Van Eyck vraagt mij hoe ik in deze woonplaats M terecht ben gekomen. Als antwoord heb ik hem gezegd dat ik een man uit L ontmoette en daarmee naar M verhuisd ben. Dat is heel duidelijk zei hij waaruit ik concludeer dat Van Eyck niet raadt maar dat je hem ook alles precies moet voorkauwen. Ik had alles bewust een beetje vaag gehouden om hem, op zijn beurt, een beetje alert te houden.

En ja hoor, hij leest dus wel goed. Bovendien, en dat was verrassend zegt hij op rood haar te kicken. Een “ Henna-vrouw” noemt hij dat en ja , dat ben ik dus ! Als Van Eyck op een terrasje zit vallen Henna-vrouwen hem altijd eerst op. Dus weten we ook meteen wat hij op die terrasjes doet. Van mij mag het hoor, je hebt je ogen tenslotte gekregen om ermee te kijken !

Enfin, hij en ik, we mailen driftig verder en gelukkig maar hoef ik niet elke keer drie weken te wachten. Ik houd helemaal niet van wachten en zeker niet als je niet weet waarop je wacht. Toch gewoon zonde van je tijd !

Dus, dan maar een man en geen ge-wacht. Kun je meteen lekker naar zee zonder aan mailtjes te denken.

Het slaapt ook beter zonder al dat dating gedoe in je hoofd

Tijd voor mannenpauze?

Wellicht !

Wij wachten op verbinding met Roland en Van Eyck...

Ik = Hilde

Rolands mailtje liet niet bepaald lang op zich wachten, neen hoor. Hij wilde meteen met mij afspreken en was zelfs zo welwillend om naar mij toe te komen rijden.

Ik kon plaats en tijd noemen en ook nog de locatie bepalen. Dat is wel erg meegaand van Roland en dat opent meteen perspectieven voor de nabije toekomst.

Ik natuurlijk direct op van de zenuwen want onmiddellijk rijst de vraag “ Wat moet ik aantrekken? ” Ook al hangen je kasten vol leuke kleren, op zo’n moment weet je helemaal niet meer wat je aan moet trekken. Het moest sportief zijn, dat stond als een paal boven water? Roland is een zeiler en als je met zo iemand een rendez-vous hebt dan trek je geen cocktail - jurk aan, dat spreekt voor zich. Het werd dus een spijkerbroek en een super leuk jeans vestje met dubbele ritssluitingen, alles in hetzelfde tintje blauw, dat maakt mooi slank. Ik heb ook nog snel mijn haren laten knippen. ”Korte haren maakt jonger” beweerde de kapper en hij zou het toch moeten weten...alhoewel ... Het geheel zag er zeer aantrekkelijk uit en dat werd ook bevestigd door mijn buurman, die daar allicht meer kijkt op heeft dan een vrouw.

Roland leek op de foto een paar jaar jonger dan in het echt; maar eerlijk is eerlijk, wie laat er nu elke week nieuwe foto’s van zichzelf maken?

Ik was er wel een beetje door teleurgesteld, door die jaartjes verschil dan, maar gelukkig was ik er niet meteen door uit het veld geslagen.

Misschien kwam het wel omdat hij vertelde dat hij een zwembad in de tuin had en ... nog wel wat andere bezittingen, alhoewel: ik weet niet of dat nu meteen zo heel belangrijk is.

Als Roland na verloop van tijd echt leuk blijkt te zijn dan is dat geld mooi meegenomen, vooral dan als hij daar ook wat van aan mij wil besteden.

Maar één ding staat voor mij als een paal boven water: als Roland na verloop van tijd een arrogante man, een duffe vent of een super sukkel blijkt te zijn dan mag hij zijn geld houden.

Ik= An

Moet je horen !

Roland laat Hilde om te beginnen zo maar drie weken achter. Hij gaat eerst drie weken zeilen, met een kennis ... een vrouwelijke kennis notabene. Het spreekt voor zich dat hij op die vrouwelijke kennis helemaal niet valt... drie weken zeilen met iemand waar je niet op valt; dat noem ik geen vakantie.

Die eerste kus tussen Hilde en Roland kan wel eens langer uitblijven dan dat ik eerst inschatte. Na drie weken terug contact nemen? Dat kennen we intussen wel.

Niks nog contact zoeken of nemen ; we kennen dat nog van Van Eyck. Hij neemt ook niks contact meer met me op, Van Eyck is plotsklaps weer helemaal uit mijn e-mail leven verdwenen.

Eerst dacht ik nog aan van alles en nog wat: zo van ... er zal wel iets onverwachts gebeurd zijn ... misschien was zijn moeder wel overleden of ... misschien was zijn kelder onder water gelopen en moest hij dringend water hopen ... misschien was hij in het ziekenhuis beland , tja dat zou natuurlijk ook tot de mogelijkheden kunnen behoren ... of misschien was hij gewoon boos geworden over iets... je weet het gewoon niet ... misschien een leuke vrouw ontmoet op een terrasje ...

Tenslotte hebben Hilde en ikzelf de conclusie getrokken dat hij meer dan waarschijnlijk een ongeluk heeft gekregen en nog steeds in de coma ligt. Wat zielig voor hem, zoiets wens je toch niemand toe !

Ik heb nu echter andere zorgen aan mijn hoofd. Ik heb vakantie !

Voorlopig blijf ik nog thuis want het regent nog wel even. Maandag is mijn broer Walter jarig. Hij maakt het me ontzettend gemakkelijk wat zijn cadeau betreft want wat hij vraagt kan ik zo on-line bestellen.

Of ik donateur wil worden van de stichting "Aap". Soms zit zo'n aap wel twintig jaar in een kooi en daar wil mijn broer graag verandering in brengen. Met mijn gift zal de volgende aap er nog maar 19 jaar in zitten, schat ik zo. Maar ja, Walter is dol op dieren en Hilde en ik op mannen.

Nu ik het toch over Hilde heb, Hilde heeft ook vakantie en zij wil tijdelijk helemaal geen ge-d-date aan haar hoofd. Jammer en ongezellig voor mezelf, maar ik ga onverdroten verder op zoek op het internet. Op het moment is er weinig interessants aan mannen te vinden.

Maar ik heb geluk, na een paar dagen wordt er toch contact met mij opgenomen door een paar kersverse leden. Snel kijken dus of er iets bruikbaar bij is.

Helaas, het valt meer dan tegen.

Ik besluit daarom - en ook omdat het intussen prachtig weer geworden is – om d-date vakantie te nemen.

Ik = Hilde

Nu An beslist heeft om ook een internet stop te houden, trekken we met ons beiden en Robbe én de tent naar zee..

Zon, zee en Cointreau ... heeeerlijk.

's Avonds lekker bij de tent , Robbe eindelijk onder zeil en wij lekker teuten. Ik had een fles Cointreau meegenomen om de vakantie in te luiden en onze d-date beslommeringen te evalueren. En.. dat ging ons meer dan goed af: “ Mannen... ach je hebt ze nodig maar verder zijn het zeer gecompliceerde wezens “ daar zijn An en ik het nu wel over eens.

Ik moest toch maar eens gaan plassen en liep naar het toilet. Wat bleek ? Op die boerencamping hoefden mannen en vrouwen helemaal niet gescheiden te plassen en te douchen. Dat had An me wel eens eerder mogen vertellen, dan was ik natuurlijk direct met haar meegegaan. Zo kreeg ik direct van een heel aardige man te horen dat het vanaf half twaalf 's avonds 'gemengd' douchen was. Daar zijn wij natuurlijk altijd voor te vinden en zeker na een halve fles Cointreau. Helaas ben ik na mijn terugkeer gewoon in slaap gevallen, heb ik het helemaal géén half twaalf weten worden en heb ik ook het 'gemengd' douchen gemist. Gelukkig maar dat Cointreau geen hoofdpijn geeft en de volgende ochtend konden wij weer vrolijk ons lichaam laten bruinen in de zon. Je moet er toch mooi gebruid bijlopen bij onze mannen-ontmoetingen en ik dan zeker voor Roland.

Nog slechts één week te gaan en hij iets van zich kunnen gaan laten horen.

Oh ja, dat vergat ik bijna te vertellen, midden in de nacht wordt ik wakker en hoor een paar kerels om mijn tentje sluipen. Lekker spannend! Oren gespitst gehouden, goed liggen luisteren want ik vond toch dat ze wat vreemde geluiden maakten en ben dan helaas weer in slaap gevallen.

Gelukkig maar dat An me pas vertelde toen we weer thuis waren dat ik helemaal géén mannen had gehoord maar ... muizen.

Ik zou beslist de hele camping wakker gegild hebben reken maar.

De broer van An, Walter, die zoals jullie weten erg op dieren gesteld is zou me ongetwijfeld gezegd hebben dat muizen banger zijn voor mij dan ik voor die muizen. Vergeet dat maar, ik weet beter !!!

Ik = An

Bij thuiskomst een verrassing van d-date: een man die weet welk beroep hij in zijn vorig leven heeft uitgeoefend, dat lijkt mij helemaal niks. Dat beroep bestond trouwens in die tijd nog niet eens. Hij wil met mij van gedachten wisselen, schrijft hij.

Ik weet zeker dat hij, als hij mij zou kennen, helemaal niet met mij van gedachten zou willen wisselen; mijn gedachten staan hem beslist niet aan. Vorig leven, kom nou ! Vroeger, op school was ik al niet geïnteresseerd in geschiedenis, laat staan in zijn persoonlijke geschiedenis! En dan was er ook nog een meneer met een uitgesproken onaantrekkelijk uiterlijk, zeg nu zelf, dan heb je toch so wie so geen interesse in zijn karakter.

Nieuw bericht van d-date. Ze hebben er weer een nieuw lid bij, een man van 56 jaar, die wel eens goed bij mij zou kunnen passen.

Ik heb eerst een dagje gewacht kwestie van hem niet meteen te bespringen. De dag daarop bedacht ik echter al dat, als ik hem niet eerst bespring, een ander mij wel eens voor zou kunnen zijn.

Dat risico mag je niet nemen en dus nam ik contact op met Ludovic.

Na een dag of wat kreeg ik een aardig mailtje van hem terug en ... raad eens ... ja hoor, hij wilde zowaar contact met mij. Eigenlijk had ik dat helemaal niet verwacht én er ook niet op gerekend. Mannen van 56 willen in regel een vriendin van achteraan in de dertig; maar neen, deze Ludovic helemaal niet?. Zijn volgend mailtje was ook heel aardig. Sorry dat ik zo lang (lang ? 3 dagen) had moeten wachten op zijn antwoord. Maar hij had een virus op zijn computer en wilde mij er niet mee besmetten. Hoe lief !

Ludovic en ik hebben mekaar wat beter leren kennen via wat e-mailtjes en alhoewel hij meteen al had vermeld dat hij geen hardloper was ben ik toch bang dat hij een soort slak is. Als de gelegenheid zich voordoet wil hij mij wel ontmoeten. Wanneer is het ook alweer Sint – Juttemis ?

Nu heb ik sedert vijf dagen opeens helemaal niks meer van hem gehoord. Ja en dan begin je jezelf weer af te vragen wat er aan de hand kan zijn. Zijn vader was onlangs uit het ziekenhuis gekomen, dus gaat het misschien toch nog niet zo goed met hem... Of heb ik deze Ludovic soms ook boos gemaakt ? Maar waarmee dan ? Ik weet het gewoonweg niet en ik word er knap chagrijnig van, dat is duidelijk.

Hilde moet nog tot het volgend weekend wachten tot Roland van vakantie terug is om te horen of hij haar nog eens wil zien of niet.

Het zijn spannende tijden, zowel voor Hilde als voor mezelf.

Gelukkig zijn we beiden echt uitgerust, zo net terug van vakantie. We zeuren dus niet en wachten maar af.

Brrr weer wachten en weer niet exact weten waarop. We weten nog niet eens of we ze wel leuk zullen vinden. Zeker Ludovic is nog heel vaag: ongezien, niet gefotografeerd dus, waar maak ik me in hemelsnaam druk over ?

En toch ben ik teleurgesteld doordat Ludovic het laat afweten; hopelijk niet voorgoed...

Ik= Hilde

Ik had echt te doen met An.

Om haar te helpen heb ik, op eigen houtje, even contact opgenomen met Ludovic én ... ja ook met Van Eyck.

Ik wilde deze twee prachtige kerels helemaal niet voor mezelf, gewoon even kijken of ze ook happen naar een 'jong ding'

Je houdt het niet voor mogelijk maar geen van beiden wil iets met me te maken hebben. Ze zijn natuurlijk wel vereerd maar neen, Van Eyck – zowaar toch niet in coma zoals An denkt –vind mij écht te jong en Ludovic – en toen moest ik toch eventjes slikken – had al contact met twee vrouwen..

Ik = An

Waaaattt ? Twee vrouwen ? Wie in hemelsnaam is die andere slet ?

Ik weer helemaal op van de zenuwen. Toch nog gauw naar de kapper en de schoonheidsspecialiste ? Neen, niks van, gewoon mezelf blijven. Als hij me zo niet goed genoeg vindt, dan maar niet. Dat moet duidelijk wezen !

Alhoewel we vol schuldgevoelens zitten nu - want echt eerlijk is het ook niet - weten we in ieder geval dat Ludovic er stiekem nog een vrouw op na houdt zonder mij hiervan op de hoogte te brengen. Wie is er hier dan oneerlijk bezig ? Op aandringen van Hilde toch nog een mailtje naar Ludovic verstuurd. Zo in de aard van: "...er is toch niets ernstigs gebeurd? ..."Ik weet wel dat er niets ernstigs gebeurd is, die andere vrouw hield natuurlijk constant de lijn bezet met haar mailtjes. Maar diezelfde avond krijg ik zowaar een reactie terug van Ludovic.

Hij had het erg zwaar gehad en met zijn vader ging het nog steeds niet goed - en dat vind ik echt erg -Verder waren er nog andere 'negatieve verrassingen.

Oh, zé heeft hem dus de bons gegeven en verder bla bla bla bla bla had hij zo weinig tijd gehad voor de buitenwereld door alles wat mis ging.

Maar hij had wél tijd gehad om zijn d-date profiel aan te passen, hij had wél tijd gehad om Hilde terug te schrijven en natuurlijk niet te vergeten had hij natuurlijk ook wel écht tijd gehad voor die ander...

Mijn woede is nu wat gezakt en ik ben weer enigszins gekalmeerd. Hilde heeft me toegesproken en gevraagd wat ik zelf zou willen en dat ik daar maar eens rustig moest over nadenken. Als die Ludovic leuk zou blijken te zijn dan wil ik hem heel misschien wel. Dus toch nog maar een mailtje er tegenaan gooien en dan meteen ook maar één waar hij niet van terug heeft. Een mailtje met geluid en versierselen! Zoiets krijgt Ludovic nooit voor mekaar; dat weten Hilde en ik absoluut zeker.

Elke keer als meneer Ludovic een mailtje verstuurd heeft aan je, krijg je er nog één waarin hij vraagt of je het eerste wel ontvangen hebt. Ook dan gaat alles mis. Heet hij wel echt Ludovic of is zijn naam misschien Piet Snot ?

Zo rond half twaalf word ik toch wel heel benieuwd hoe hij mijn mailtje heeft gevonden. Hij checkt iedere avond om twaalf uur zijn mail nog eens; hij leest dan niet alleen mijn mailtje maar hij hoort het bovendien ook nog ! Ik kan bijna niet meer wachten.

Hilde is hier ook en we zitten wat te keuvelen over van alles en nog wat, over mannen dus. Nog een half uurtje geduld !

Hilde is ook op van de zenuwen want het is intussen al donderdag en morgen of overmorgen of misschien wel over-overmorgen komt Roland van vakantie terug.

Ik =Hilde

Ik zit dus te wachten op een mailtje van Roland. Helaas heb ik een nieuw e-mail adres gekregen en ken ik het wachtwoord niet van dit nieuwe e-mail adres. Ik kan dus niet via An haar p.c mijn eigen mailtjes bekijken. Daar baal ik van, ik moet dus tot morgenochtend wachten. Morgenochtend komt er iemand mijn computer 'reoveren' dus zal ik misschien zelfs tot s' middags moeten wachten. Ik zal wel zo slim zijn om onmiddellijk mijn nieuwe wachtwoord op te schrijven dan heb ik het voor het weekend bij me en hoef ik niet te zitten balen en moet An niet een heel weekend chagrijnig doen. Want dat kan ze: chagrijnen !

Daar is ze een ster in...en dat stond niet in haar profiel.. the bitch!

Nog een kwartiertje en dan weet An meer. Ik mis de cointreau; Ludovic, Roland en wie weet wie er nog allemaal bijkomen in de toekomst.

An kan blijkbaar niet wachten want alhoewel het nog maar kwart voor twaalf is, kijkt ze toch weer of er geen mail is. Ik doe intussen verwoede pogingen om me mijn wachtwoord te herinneren. Misschien is het toch maar beter dat ik ga slapen en gewoon lekker ga dromen over deze mannen. Ze zijn dan zeker leuk en, in de praktijk is het toch altijd maar afwachten.

Ik = An

Shit, daar gaat plots de telefoon. Neen niet het belletje van het mailtje aan Ludovic, de telefoon heel echt. Wie kan dat nu nog zijn, het is tien vóór twaalf. Ik vraag Hilde om op te nemen want ik kan niet zomaar bij mijn boek wag, het is niet zo spannend.

Dan hoor ik Hilde met Ludovic praten; hoe komt die eikel in hemelsnaam aan mijn telefoonnummer. Ik gebaar aan Hilde dat ik hem absoluut niet aan de telefoon wil. Je moet weten dat ik aan de telefoon een wat zware stem heb.

Op kantoor zeggen ze vaak "meneer" tegen me en dat zou ik nu ontzettend vinden

Ik hoor Hilde zeggen : " Neen, Ludovic, we hebben geen looptelefoon en ze ligt in bad. Terugbellen zeg je ? Neen, dat zal niet gaan. Als ze uit bad komt moet ze direct weg, ze is al laat .Maar ze stuurt je vast en zeker nog een mailtje in de loop van de week. "

Pff, daar heeft Hilde mij mooi gered. Het is intussen 23u58 en we willen naar bed.

Hilde blijft hier slapen maar voor we onder de dekens kruipen wil ik nog mail. Ik wil horen 'You have got mail '

Dus kijk ik nog éénmaal en dan geef ik het op voor vandaag. Voor vannacht weet ik het nog niet, ik beloof niets, tenzij dat ik het zachtjes zal doen.

En jawel hoor, een half uurtje later zit ik alweer te gapen naar het scherm.

Ik word haast gek van al de mailtjes die ik krijg; ik lijk wel een Bekende Vlaming, zoveel mail krijg ik.

Toch ga ik zelf ook nog even neuzen tussen die mannen die niet zelf naar mij schrijven.

Wel verdraaid, dat is grappig. Ik vind zowaar iemand die eens niet op zoek is naar een jong vrouwtje. Wat een verademing. Ze mag vanaf 40 tot en met 557 jaar oud zijn. Ik van dus zeker in die leeftijdscategorie en schrijf dan maar direct een contactverzoekje. Met al die cointreau in mijn hersenen gaat dat een stuk gemakkelijker. Afwachten maar !

De volgende ochtend, na een heerlijk ontbijt zegt de computer ' You have got mail ' en wat overtreft onze verwachtingen? Het is zowaar een mailtje van Ludovic. Ik heb de hele nacht liggen woelen en draaien maar daar is hij dan toch. Gauw lezen en; ja hoor hij heeft een foto meegestuurd Hilde wil de foto direct bekijken maar ik wil het zelf nog even spannend houden. Ik steek een sigaretje op e schenk nog een lekkere kop koffie in voor het geweldige moment dat nu gaat komen. We installeren ons gezellig voor het scherm en wachten af. Het is een hoge resolutie foto en die wordt maar langzaam opgebouwd op het scherm. De spanning stijgt en stijgt...tot een hoogtepunt maar zakt dan direct tot op de vloer. Hij ziet er gewoon niet uit. Het is een ramp, echt om te janken. Maar ik ha niet janken, ik wil flink zijn. Wat zijn mannen toch eikels ! Schrijven ze leuke mailtjes dan zien ze er niet uit. Zien ze er geweldig uit, dan schrijven ze geen mailtjes die naam waardig. Niet alleen ik maar ook Hilde, we worden tot wanhoop gedreven door dit hele d-date avontuur. Het wordt echt steeds gekker met ons.. we gaan nu 's morgens al aan de cointreau. Tja, die Ludovic leek het einde en ...is het nu ook. Daar moet op gedronken worden; verdriet verdrinken heet dat.

We laten ons niet klein krijgen en gelukkig is er een antwoord op het contactverzoekje dat ik deed aan Peter Pan.. Het was eigenlijk als grapje bedoeld maar hij kiest het voordeel van de tijfel. Daar gaan wij dan maar in mee. Door ervaring wijs geworden schrijf ik maar meteen dat ik geen zin heb om te mailen met iemand waar ik geen naam en geen foto van heb. Daar heeft Peter Pan wel begrip voor en hij stuurt een foto van Arsène mee. De naam vind ik wel leuk. Hij heeft zijn zwembandje nog om maar als we niet al te kritisch zijn, hetgeen ik me trouwens nu niet kan veroorloven omdat hij al bijna de laatste man is bij date, zeggen we tegen elkaar dat hij er verder wel aardig uitziet. Zijn woonkamer ziet er opgeruimd uit; waarschijnlijk een foto vanuit de tijd dat hij nog een vrouw had.

Ik mail terug dat hij er jong en leuk uitziet want je moet het allemaal positief benaderen. Daar trapt Arsène wel in. Blijkt dat de foto al enkele jaartjes oud is maar Arsène zegt van zichzelf dat hij nog altijd een leuke vent is. Hij wil van mij ook graag een duidelijke foto want hij ziet niet zo scherp.

Ik heb alleen maar oude foto's en schrijf hem dat ook gewoon; ik voeg dezelfde foto bij het mailtje. Hij kan die toch wel uitvergrooten zeker. Moet je die mannen nu echt alles voorkauwen.

Hij antwoordt dat hij geniet van mijn bos haar en mijn mooie bruine benen en...hij wil een afspraak met me maken. Ook zegt hij: " je hebt mijn telefoonnummer, wil je mij alsjeblief bellen ?"

Ik draai alle mailtjes binnenstebuiten en decodeer alles maar kan nergens een telefoonnummer vinden. Hilde heeft alles nog eens gecheckt in diverse lettertypes en zelfs windings geprobeerd maar kennelijk ben ik weer verward geworden met een echt mooie meid. Omdat ik hem onder geen beding aan de telefoon wil hebben stuur ik hem een berichtje met het verzoek datum en tijd te noemen waarop hij mij wil ontmoeten, als ik tenminste diegene ben waar hij het op gemunt had.

Ik zit dus alweer vol spanning te wachten op zijn antwoord.

We gooien er nog een cointreautje tegenaan. Klote kerels, zitten we alweer te wachten en we houden niet van wachten. Ik verdoe het laatste beetje van mijn goeie tijd niet graag met wachten.

Ik = Hilde

Ik heb intussen alweer twee gave contactverzoeken gekregen. Eén van een zekere Patrik en een ander van Maurice. Niet wie van de drie maar wie van de twee gaat het dit keer worden. Samen met Ann lees ik alles nog eens goed door. Maurice lijkt me de leukste. Hij kan zeilen en doet me een beetje aan Roland denken. Ik accepteer zijn contactverzoek.

De volgende morgen al krijg ik een mailtje van Maurice en alhoewel An meent dat hij een beetje gestoord is, hou ik het op 'een beetje prettig gestoord. An zeurt me de oren van mijn kop om niet met hem af te spreken; ik blijf hem ondanks al haar kritiek leuk vinden en ik spreek dus met hem af. Op zaterdagavond zal het gebeuren. Maurice zoekt een wat vaag cafeetje uit voor onze eerste ontmoeting.

Ik = An

Op zondagmorgen word ik in alle vroegte uit mijn bed gebeld. De vader van Robbe aan de telefoon. Of ik weet waar Hilde is. Ik wil niets verraden van onze activiteiten en dus zeg ik dat Hilde hier nog ligt te slapen. In de loop van de dag word ik zelf meer dan dodelijk ongerust. In hevige verwarring bel ik Walter om advies te vragen. Rustig blijven zegt hij. Echt weer iets voor een vent; hoe kan ik nu in hemelsnaam rustig blijven als Hilde verdwenen is. Ik word echt gek van angst; ik heb haar nog zo afgeraden van met die gestoorde Maurice af te spreken.

Ik = Hilde

Ik had dus met Maurice afgesproken dat we mekaar zouden ontmoeten op zaterdagavond in Lier. Hij had café " De lantaarn" voorgesteld en alhoewel ik het café hoegenaamd niet kende was er geen haar op mijn hoofd dat eraan dacht om wat info mee te pikken over deze kroeg en haar bezoekers.

Enfin, ik wil het hele Maurice - verhaal zo kort mogelijk houden want als ik eraan terugdenk breekt het koude angstzweet me nog altijd uit.

Goed, wij ontmoeten mekaar dus in " De lantaarn ". Hij lijkt mij op het eerste gezicht, net zoals het cafeetje wel ok. Hij is groot, slank, gebruid... een echt sportief type en zeker niet opdringerig.

We drinken wat en zo rond elf uur stelt hij me voor om nog even naar Nieuwpoort-aan-zee te rijden waar hij een zeilboot heeft liggen om er een zeiltochtje bij nacht te maken.

Jesus, ik ben so wie so een zeilfanaat maar een zeiltocht bij nacht dat lijkt mij pas het einde. Ondanks het late uur stem ik er mee in en ... wij in zijn auto - een cabrio notabene - naar de kust.

Een rit zonder veel bijzonderheden waaruit ik onthoud dat hij gescheiden is, een bom geld verdient en daaruit leid ik dan weer af dat dit de reden wel eens zou kunnen zijn waarom An zulke vooroordelen heeft tegen Maurice.

Eens in Nieuwpoort aan zee blijkt zijn zeilboot géén zeilboot te zijn maar een jacht Als ik hem daarover een opmerking maak antwoordt hij wat vaag met een verhaal over zijn beste vriend die dan wel met de boot uit zeilen zal zijn. Ik stel me hierbij weinig vragen: want deze Maurice moet wel stinkend rijk zijn, het jacht ziet er fantastisch uit en ... als we maar gaan varen... ik ben nu eenmaal gek op de zee én op varen

Als we aan boord gaan vraagt hij mij of ik een GSM bij me heb en zo ja, of ik hem wil uitschakelen. De stralingen kunnen de gevoelige apparatuur beïnvloeden.

Mij van geen kwaad bewust neem ik mijn mobieltje en merk dat ik vergeten heb de batterij op te laden, dat ding is zo dood als een pier.

Als ik het hem vertel grinnikt hij even schaapachtig, mompelt iets onverstaanbaar en zegt daarna geen woord meer. Hij laveert de boot feilloos vanuit de jachthaven naar de open zee.

Ik geniet mateloos en vind het ook niet bevreedend als Maurice op automatische piloot overschakelt en beneden dek verdwijnt. Een gezond mens moet al eens een plaspauze houden, niet?

Als Maurice terug verschijnt schrik ik me eerst haast een ongeluk maar barst dan in schaterlachen uit. Hij staat daar voor me gekleed in een lang wit kleed, draagt een valse baard en heeft een soort druïdenkroontje op het hoofd. In zijn handen houdt hij een groot boek waarop in koeien van letters geschreven staat:

"De Bijbel van Maurice Mad Magic "

Hij neemt me bij de hand en troont me mee naar beneden. Ik stik zowat van het lachen maar ... als we beneden dek komen vergaat het lachen me heel vlug en een plotse verlamme angst bekruipt me. Dit is helemaal niet gewoon! Neen, dit is hoogst ongewoon.

Wat heeft dit in hemelsnaam te betekenen?

In de kajuit hangt een bedwelmende geur: een mengeling van wiet en wierook. Maurice draait de deur achter mij in het slot met een sleutel die aan een gouden kettinkje rond zijn nek hangt.

Jezus nog aan toe, denk ik in paniek, in het beste geval wordtik hier zo dadelijk verkracht of in het slechtste geval is mijn laatste uur geslagen.

Maurice nodigt mij uit, zonder een woord te spreken, om plaats te nemen in een zetel met brede armleuningen. Als gehypnotiseerd neem ik plaats, intussen wanhopig zoekend naar een oplossing om uit deze situatie weg te raken.

Vooraleer ik goed besef wat er gaande is, verdwijnt Maurice alweer en sluit de deur slotvast achter zich.

Ik loop naar een kajuitraam en merk meteen dat het omgekeerd spiegelglas is; je kan van buiten wel naar binnen kijken maar niet omgekeerd.

Mijn God, wat is die idioot met me van plan? Had ik maar naar An geluisterd, ze heeft me deze afspraak nog zó uit het hoofd proberen te praten.

Duizenden gedachten schieten door mijn hoofd, de ene al gekker dan de ander. Hamvraag blijft: hoe raak ik hier weg?

Dan voel ik dat de boot van koers verandert. Misschien varen we terug naar Nieuwpoort en was dit maar een heel gek ideeetje van Maurice om mij de stuipen op het lijf te jagen. Ik kijk op mijn uurwerk en merk dat het intussen al bijna twee uur in de nacht is.

We blijven varen en ik bedenk de meest waanzinnige plannetjes om een einde te maken aan mijn gijzeling, want dat is het: een gijzeling.

Géén van mijn plannen blijkt realistisch genoeg om ten uitvoer te brengen en ik besluit dan maar om af te wachten maar van één ding heb ik mezelf overtuigd: Ik zal mijn huid duur verkopen.

Maurice blijft boven, de boot blijft varen en dan klinkt er plots een vreemd gezang uit luidsprekers die blijkbaar onzichtbaar verwerkt zitten in het plafond. Doorheen de kerkelijke melodieën herken ik de stem van Maurice. Het lijkt wel alsof hij een kerkdienst houdt en met één of ander week lichaamsdeel ergens tussen zit ...Kattengejank klinkt aangenamer om naar te luisteren.

Ik stop mijn vingers in mijn oren en besluit dat er mij maar één ding te doen staat: als Maurice hier terug binnenkomt bespring ik hem, schop hem in zijn kruis en krab hem de ogen uit. Net zoals in die film die ik lang geleden eens zag. Maar Maurice komt niet, we blijven varen en het gezang-gejank blijft aanhouden... meer dan drie uur lang, ononderbroken.

Plots wordt het stil en ik voel hoe het jacht vaart mindert; het lijkt me dat we terug een haven binnenvaren.

Ergens voel ik me een beetje opgelucht; die idioot zal me dus niet in zee dumpen ... ik zal mijn huid duur verkopen!

Ik hoor een sleutel in het sleutelgat steken, ik maak me klaar om een kattensprong uit te voeren richting deur... maar de deur gaat slechts heel even op een kier en ik bemerk dat er een soort gas naar binnen gespoten wordt.

Met een rauwe kreet spring ik naar de deur maar plots is het alsof ik loden benen heb, ik kan geen stap meer verzetten en voor ik het goed en wel besef lig ik op de grond. Raar, ik hoor alles, ik zie alles maar ik kan me niet bewegen en geen woord uitbrengen.

Maurice komt binnen. Hij glimlacht op een vreemde manier, neemt me in zijn armen en legt me op de lange lederen bank. Ik wil het uitschreeuwen, ik wil niet verkracht worden... er komt geen woord door mijn strot! Maurice staat over mij heen gebogen en maakt met beide handen een soort bezwerende gebaren. Hij gaat me hypnotiseren, schiet het door mijn hoofd en dan, dan kan hij me laten doen wat hij wil. Maurice geeft me een kruisje op mijn voorhoofd, slaat me zachtjes op beide wangen en begint dan een soort rituele dans rond de zetel. Als ik hier niet zo hulpeloos lag zou ik het misschien wel lachwekkend vinden wat die kerel allemaal doet.

Dan neemt hij zijn Maurice Mad Magic Bijbel en houdt hem mij geopend voor de ogen. Ik zie simpele kindertekeningetjes die zo uit een Bijbelverhaal zijn weggelopen. Maurice zet zich naast mij op de bank en begint te vertellen; ik hoor hem wel maar snap geen woord van wat hij zegt.

Hij lijkt zichzelf in een soort trance te praten ... en net als ik denk dat hij op het punt staat in katzwijn te vallen, gaat de deur open en komen er twee in het wit geklede mannen binnen. Ooh jee, neen, panikeer ik zonder woorden, dit overleef ik niet...nog meer verkrachters!

Twee van de mannen lopen op Maurice toe, leggen een hand op zijn schouder en zeggen: " Kom jongen, zo is het wel genoeg geweest." Maurice kijkt hen met een wezenloze blik aan en staat recht. Eén van de mannen legt een hand op mijn arm en zegt "rustig maar het komt allemaal wel in orde". Ze nemen Maurice bij de arm en leiden hem weg. Ik wil het uitschreeuwen, laat me hier niet achter, asjeblief help me ... maar er komt geen gebenedijd woord uit mijn mond.

En dan plots zit er een dame in een verpleegstersuniform naast me. Ze kijkt me vriendelijk aan. "Rustig maar, het is zo voorbij "zegt ze en vooraleer ik me kan afvragen wat ze daar juist mee bedoelt verdwijnt er een joekel van een injectienaald in mijn arm. Adieu allemaal! Het licht gaat definitief uit!

Ik word wakker in een king-size waterbed. Naast mij dezelfde verpleegster maar dit keer zonder spuit Ze kijkt me glimlachend aan en zegt: " Het is allemaal voorbij, je bent in goede handen, alles is ok"

Ik voel me wel ok maar ik zit toch met een boel vragen en ook nog een hoop onzekerheden.

De raadsels worden echter vlug opgelost. Om het kort samen te vatten: Maurice is geen prettig gestoord iemand maar een echt gestoord iemand. Via internet zoekt hij contact met vrouwen en, als hij een afspraak kan versieren, wat blijkbaar niet zo dikwijls lukt, beeldt hij zich in dat hij een opperpriester is die het kwaad uit elke vrouw moet verdrijven met gebeden en gezang.

Blijkt dan ook dat de vader van Maurice een stinkend rijk psychiater is die zijn zoon tracht te helpen met een alternatieve therapie van 'laat hem maar even betijen'.

Als je het mij vraagt slaagt hij daar wonderwel niét in.

Enfin, ik lig nu in zijn privékliniek, krijg uitgebreide excuses én een uitgebreide maaltijd aangeboden en het vriendelijk verzoek om dit hele gebeuren stil te houden. Allemaal goed en wel maar ik moet ook nog wel terug naar huis, het is intussen bijna zondag avond en niemand weet waar ik uithang.

Of ik even mag bellen? Maar natuurlijk! Ik bel Anne en stel haar gerust. Neen hoor, niks aan de hand, gewoon een feestje dat uit de hand is gelopen. Aan haar stem meen ik te horen dat ze me helemaal niet gelooft. Gelijk heeft ze maar ik vertel het haar straks wel.

Een chauffeur brengt me terug naar Lier.

Als ik rond half tien aanbel bij An stort ik zowat letterlijk in mekaar. In geuren en kleuren vertel ik haar mijn Mad Maurice verhaal.

De cointreau maakt veel goed!

Ik = An

Na het avontuurtje van Hilde stoppen we definitief met d-daten. Maar na weer een avondje drank en enkele weken verder, denken we er anders over. Hilde is echt een kei, ze is niet kapot te krijgen. Wat een doorzetster zeg, zulke nare dingen meegemaakt en toch niet meer bang. In tegendeel zelfs; ze is weer één en al zelfvertrouwen en ook vertrouwen in andere d-date leden. Ze beweert dat je de niet iedereen over dezelfde kam moet scheren. Eén zo'n idioot wil nog niet zeggen dat de rest ook niet normaal is.

Ik = Hilde

Op zekere ochtend krijg ik mail van ene Karel. Het is een leuk mailtje. Hij vindt mij het einde en ziet allerlei overeenkomsten in onze profielen. Ik zoek vol spanning zijn profiel op. Ik kan met de beste wil van de wereld niets vinden dat ik ook spannend vind. Hij zoekt een lief huisvrouwje die het huis gezellig schoon wil houden. Bovendien wil hij ook erg graag trouwen. Wel, zulke dingen zijn voor mij van zeer ondergeschikt belang. Voor het huishouden zoekt hij maar een huishoudster en een werkvrouw en op dat trouwen zit ik helemaal niet te wachten, tenminste zolang er niet veel te verdelen valt.

Ik = An

Een afspraak, dat klinkt alweer spannend. Ja, ik heb een afspraak gemaakt en telefonisch nog wel. Natuurlijk vroeg hij of ik zo'n zware stem had ten gevolge van het roken. Dat zou natuurlijk gekund hebben maar wees nu eens eerlijk: hoeveel vrouwen met een zware stem die roken ken jij ? Kijk, ik bedoel, iedereen rookt er- ondanks alle waarschuwingen dat je er dood aan gaat - rustig op los en behoudt toch zijn eigen stem. Behalve ik dan. Een afspraak dus. Op zondagmiddag gaan hij en ik mekaar ontmoeten. Het zou kunnen dat het een leuke vent is maar zeker weet je dat nooit en dus maak ik mij niet al te druk. Ik kleed me wel leuk aan, lak mijn nagels in een beschaafd kleurtje en maquilleer mijn ogen op zijn mooist.

Als ik vertrek ben ik toch wel een beetje zenuwachtig. En terecht ! Ik kan het natuurlijk weer niet vinden. Of eigenlijk toch weer niet zo gek. Meneer wist de naam van het restaurant niet maar had me wel uitgelegd waar het was.

Daar waar het moest staan, stond het duidelijk niet. Er was dus blijkbaar iets misgegaan.

Ik bel meneer op en we spreken af op een nieuwe plaats.

Op het moment dat ik hem zie weet ik al dat ik het - dat is hij -helemaal niets vind. . Bobbel voor en bobbel achter. Neen, zo'n bobbel bedoel ik niet, neen. Vooraan een verschrikkelijke en dan bedoel ik ook echt ver-schrik-ke-lijke maag en achteraan een kont waar je een zadel wil opgooien als je ze ziet. Meneer zit daar blijkbaar zelf niets mee in. Hij heeft zelfs aardig wat kapesones. Hij heeft een aardige opleiding genoten; heeft een vetbetaalde baan en vertelt er honderduit over. Maar toch hebben ze hem er onlangs uitgetrapt. Ik rangschik zijn hele doen als interessant- doenerei. Zelfs het arbeidsverleden van zijn ex vrouw krijg ik te horen en daar ben ik zeker niet in geïnteresseerd. Maar ja, als je een vrouw had die voor haar werk naar China moest reizen om daar huisartsen praktijken op te zetten, dan lijkt je - in zijn denkwereld tenminste -zelf ook veel interessanter. Dan kreeg ik ook nog alles te horen over zijn woonplaats maar toen hij het had over het systeem van container-wonen zakte mijn broek helemaal af. Terwijl hij maar eindeloos doorratelde zat ik een manier te bedenken om op een nette manier van hem verlost te worden. En opeens wist ik het; ik kon hem best op een positieve manier om zijn oren slaan en hem afwijzen. Ik stelde een keer of drie ,vier een beetje een domme vraag, zo in de aard van: " Hoe bedoel je ? Wat is dat dan precies ? Wat betekent die afkorting eigenlijk? "

Hopelijk zou hij mij nu niet al te intelligent meer vinden en kon ik hem vertellen dat hij veel te intelligent voor mij was. En het wonder geschiedde: hij had daar alle begrip voor maar vond het wel jammer. Hij vond mij lichamelijk erg aantrekkelijk.

Daar stelde ik mij helemaal niks bij voor want op zondag onaantrekkelijk zijn lijkt me maar niks, trouwens op geen enkele dag.

Ik= Hilde

An vertelt me langs de telefoon van haar ontmoeting. Haar stem klinkt super vrolijk en ze heeft het over liefde op het eerste gezicht.

An denkt dat ik haar geloof maar in haar flauwe grappen trap ik al lang niet meer.

Ik heb haar uitgenodigd om koffie te komen drinken. Eigenlijk was ze toch niet echt teleurgesteld, voornamelijk omdat ze er toch ec ht niets van verwacht had. De foto die ze van die eikel gezien had was er één van minstens vijftien jaar geleden...

Het leven wordt saai, ik krijg helemaal geen contactverzoeken meer en ik ben zelf ook niet zo enthousiast om verder te zoeken. De klad zit er behoorlijk in. Maar als ik dan weer aan de komende, lange winteravonden denk waarin ik hier avond na avond alleen zit, besluit ik om toch nog even door te zetten.

Volgende maand komt er alweer een ééntje bij op mijn teller en als ik 60 ben geef ik het definitief op, zeg ik nu ...

Ik ga dus , nog maar eens, op zoek naar een geschikte man vooraleer ik uitgeschreven wordt als abonnee.

Er staan geen mannen mét foto meer in de boeken. Ik ga dus zelf invullen hoe ze er uit zien en in regel stemt dat beeld nooit overeen met de werkelijkheid. Maar we zien wel. Ik ontdek nog twee min of meer leuke mannen en per saldo kan ik het steeds verkeerd inschatten. De mannen die mij echt leuk leken, bleken het tenslotte niet te zijn dus waarom zou het andersom niet mogelijk zijn ?

Op school had ik vroeger een vriendinnetje dat altijd een drie of hooguit een vier behaalde voor boekhouden.

Ik adviseerde gaar toen om eerst en vooral heel goed na te denken of het bedrag debet of credit moest geboekt worden; je weet wel: het is of links, of rechts. En, zei ik nog, als je het dan zeker weet dan zet je het bedrag juist aan de andere kant. Zo haalde mijn vriendin haar eerste zeven voor boekhouden en later werd zij pedicure.

Met dat resultaat in mijn achterhoofd schrijf ik nog snel een kort briefje aan beide mannen.

Het is toch wel opwindend om met spanning naar mail uit te kijken.

Ik ga even wat afleiding zoeken en besluit de koelkast schoon te maken, kwestie van een verfrissende bezigheid te hebben.

Na een half uurtje controleer ik toch nog even het beeldscherm. Misschien is er wel mail van één van 'de mannen'. Neen, niks ervan; deze zijn ook weer een beetje traag of met vakantie. 0

En dan moet ik plots denken aan die grap van bij ons op kantoor. Ik vond het toen en vind het nu nog een leuke grap.

Iemand was koffie voor ons gaan halen en een collega vroeg: "Weet jij waar Boris is ? "-Het antwoord luidde: " Boris is om koffie " waarop de grapjas

Zei: " Oh, ik dacht dat hij om zeep was "

En ik bedenk nu dat er op d-date eigenlijk ook niet echt veel te lachen valt, misschien moet je daarvoor op een andere website zijn, maar welke ook alweer ?

Ik = An

Het is vrijdag en het weekend begint. Robbe gaat bij zijn papa logeren en dat betekent dat Hilde en ik op mannenjacht gaan. Wij zijn dat gedate een beetje zat. Alhoewel, Hilde alweer een poosje mailt met ene zekere Johan, zit er toch niet veel schot in de zaak. Hij is uitsluitend bloedernstig en vertelt en vertelt, maar nooit eens iets grappigs. Altijd zo serieus dat vindt Hilde helemaal niet plezant. Hij lijkt haar een saaie Piet en die zoekt ze niet. Toch mailt ze maar door en door en wacht rustig af waar dit gemail toe zal leiden.

Zelf ben ik ook nog steeds bezig met mailen. Dit keer, voor de verandering, met een buitenlander. Hij beweert dat hij in zijn eigen land geen leuke vrouw kan vinden. Aangezien ik geen hogere opleiding heb genoten weet ik niet precies hoeveel inwoners Nederland heeft. Het zijn er ettelijke miljoenen en een groot deel ervan is van het vrouwelijk geslacht. Hoe geloofwaardig ben je dan, als je beweert dat daar niet één leuke vrouw voor je tussen zit. Naar mijn mening kun je dan niet zo goed denken. Dit is weer een vent die je moet vertellen dat de schaar in het vakje onder de 'S' van schaar ligt anders vindt hij hem van zijn leven niet.

Als je zo iemand naar de bakker stuurt, of, als je een goeie dag hebt en hem vraagt om naar de bakker te gaan, stelt hij je gegarandeerd volgende vragen:

" Waar is die bakker nu weer juist ?" " Wat moet ik halen ?"

" Hoe ziet dat eruit ?" " Mag ik geld van je ? "

Deze Nederlander heeft dan weer een overschot aan humor. Echt hoor, hij doet zelden serieus. Hij heet Mike, zegt hij, en spreekt goed Engels. Zo hoor je niet dat hij Nederlander is en dat is mooi meegenomen.

Volgens zijn zeggen spreekt hij ook Italiaans maar ik kan dat niet controleren aangezien ik geen Italiaans spreek. Ik moet dringend eens in mijn agenda op zoek naar het telefoonnummer van een , heel lang geleden, Italiaans vriendje die kan dat dan voor mij uitzoeken. Want zo zijn die Italianen hoor; die willen altijd nog wel iets voor je doen; oude liefde roest en vooral niet bij hen.

Deze Mike gaat binnenkort naar Nieuw - Zeeland en niet even ; neen, vijf weken lang. Het zal wel zoiets zijn als: 'Mike zoekt een vrouw in Nieuw - Zeeland. Hilde en ik gaan vanavond voor direct contact eens naar Gent.

Ik = Hilde

Het is wel een eind rijden tot in Gent maar tenslotte zoeken wij een man en daar moet je toch wel wat voor over hebben.

We gaan eerst eten in een gezellig restaurantje in de binnenstad. We hebben het adres gekregen van de stiefzoon van mijn oudste zus. Die stiefzoon woonde tot voor kort zelf in Gent en is er dus goed van op de hoogte waar de leuke mannen uitgaan, aangezien hij er zelf één is.

Het blijkt perfect, zowel het eten als het gezelschap rondom ons. We zien daar op één avond meer leuke kerels dan in een heel jaar in het Antwerpse. Er

vertrekken een paar super gave mannen en ze bestellen een taxi naar één of andere tent. Wij mee de taxi in.

Het is een erg dure tent en het is er ontzettend druk, maar dat hebben wij er allemaal graag voor over.

Ik = An

Hilde raakt bijna onmiddellijk aan de praat met een meer dan leuke vent. Pepsodent smile, dus ook schitterende tanden, een afgetraind figuur en mooie ogen.

Heb je mij ooit horen zeggen dat ik jaloers ben ?

Een -overigens niet-onaardig vrouwtje zet een babbel met me op. Maar daar kom ik niet voor. Toch wil ik niet zomaar botweg zeggen dat ik niet helemaal naar Gent gekomen ben om een babbel maken met een vrouw. Neen, ik krijg het niet over mijn hart. Bovendien is ze erg onderhoudend en ze vertelt me dat ze hier is met 'een vriend'. Die vriend is in geen velden of wegen te bespeuren, dus kletst zij maar aan één stuk door tegen mij, het welwillig luisterend oor.

Ze heeft dorst en gaat wat te drinken halen. Ze vraagt ook heel galant wat ik wil drinken. Aangezien ik altijd BOB ben, bestel ik de zoveelste cola.

Als ze terugkomt met mijn cola heeft ze ook nog twee glazen bier bij. Ik vermoed dat ze heel erge dorst moet hebben. Maar dan vraagt ze me plots of ik even een biertje wil aanpakken en aan die vriend van haar wil geven.

" Hij staat achter je " zegt ze. Ik draai me om met het biertje dat er van de schrik bijna over klotst ... en ... geloof me of niet maar daar staat de mooiste man die ik ooit gezien heb. Hij kijkt naar mij met een stralend witte tandenlach en zijn prachtige ogen fonkelen. Ik ben op slag verliefd op hem.

Ik reik hem zijn bier aan en hij kijkt me aan; zo van: wat heeft dit te betekenen. Ik leg hem dus uit dat zijn vriendin dat biertje voor hem gehaald heeft en dat ik het alleen maar doorgeef.

Hij snapt het niet. Niet zo gek want hij spreekt geen woord Nederlands, zoals al snel blijkt.

Wauw, wat een lekker dier zeg maar helaas veel te jong voor mij. Een typisch geval van 'jammer maar helaas'. Bovendien is hij hier met zijn vriendin en ik gedraag me dus. We stappen over op het Engels zodat hij het ook allemaal begrijpt. Hij is Amerikaan maar woont al wel een paar jaar in België. Toch vind hij het onmogelijk om Nederlands te leren spreken, iedere Belg die hij ontmoet praat immers Engels met hem. Hij is grappig en zij is aardig. Voor we het weten hebben we zo lang staan kletsen dat het sluitingstijd is geworden.

Hij zegt. Dat hij mij een leuke vrouw vindt en graag eens koffie met mij wil gaan drinken. Als ik vraag wat zijn vriendin daar van zegt antwoordt hij dat niet 'zijn' vriendin maar 'een' vriendin is.

Ik geloof hem want het is precies datgene wat zij ook zei. Toch geef ik nog niet meteen mijn telefoonnummer, ik zeg gewoon dat ik hem te jong vind.

Zegt hij: " hoe oud moet je dan wel zijn om met jou koffie te gaan drinken? " Ik schiet onbedaarlijk in de lach, hij heeft gelijk, ik gedraag me belachelijk. Hij schatert het mee uit. We kijken mekaar in de ogen en op datzelfde moment weten we beiden dat er geen weg meer terug is voor ons.

Telefoonnummers opgeschreven met de akelige gedachte dat ik het voor niets doe. We nemen afscheid en ik krijg al meteen buikpijn bij de idee nooit meer iets van hem te zullen oren.

Ook tijd om te kijken waar Hilde uithangt. Ik heb haar al in uren niet meer gezien. Ik kan haar nergens vinden en bel haar maar op haar GSM. Als ze opneemt blijkt ze drie meter verderop te staan, nog steeds in het gezelschap van diezelfde man. Ze kan zich maar met moeite van hem losweken maar de afspraak is nu eenmaal: samen uit, samen thuis. Hilde gaat braaf terug mee naar Mortsel.

Ik = Hilde

Zowel An als ikzelf zijn behoorlijk moe.

Onderweg houd ik An wakker. Beetje kletsen, een snoepje, een sigaretje en het raam ver open, zodat ik haast bevries.

Maar het lukt; zonder ongelukken komen we terug in Mortsel aan.

Ik = An

Zaterdagochtend, elf uur vierentwintig. De telefoon die me anders nooit aan het schrikken brengt, bezorgt me nu zowaar hartkloppingen.

Hallo this is Jim.

Hij vraagt naar mijn plannen voor vanavond. Ik zeg dat ik erover denk om koffie met hem te gaan drinken maar hij stelt een dineetje voor.

Hij heeft geen auto en komt met de trein. Hij vraagt om hem te komen halen bij het centraal station.

En plots ben ik wel erg meegaand want ik zeg volmondig OK.

Zijn trein arriveert om 20u30 en hij vraagt in welk romantisch restaurant hij zal reserveren. Hij kent hier immers niets. Hij legt er wel de nadruk op dat het een romantisch restaurant moet zijn. Dat belooft voor vanavond!

Vanavond zal ik beslist goed kunnen eten want ik krijg de hele dag geen hap door mijn strot. Ik haal mijn hele kleerkast overhoop en pas zowat alles wat ik aan kledij bezit. Aan, uit, uit aan ...niets deugt en niets lijkt goed genoeg. Mijn slaapkamer is een vreselijke puinhoop. Overal, maar dan ook echt overal liggen kleren en schoenen; op mijn bed, op de stoelen, op de nachttafeltjes, op de grond.

Ik moet mijn haar ook nog een kleurtje geven, ik moet het bad nog in, mijn nagels een kleurtje geven, ik moet nog boodschappen doen én de hele rotzooi opruimen. Ik word gek, dat lukt me nooit voor half negen vanavond. Bovendien is het zeker vijftien minuten rijden tot aan het centraal station, op voorwaarde dat het meezit met de stoplichten,.

Ik besluit te doen wat ik altijd doe als ik het echt niet meer zie zitten. Ik ga koffie zetten en nadenken hoe ik weer rustig en praktisch moet worden.

De oplossing lijkt me om even naar Hilde te bellen. Zij weet het nu wel even beter dan ik zelf. En inderdaad, binnen de kortste keren ben ik weer rustig en weet ik ook weer dat er meer mannen dan kerktorens zijn en dat, wat ik ook aantrek, ik er nooit zeker van ben dat hij het leuk vindt en het daarom ook niet zoveel uitmaakt wat ik aandoe.

Om vijf vóór half negen ben ik bij het station. Het is er bijna net zo rustig als ik zelf ben.

Enkele minuten later zie ik hem komen aanlopen. Jongens, wat is die man lang, bijna twee meter, en wat een stuk is hij!

De avond is een daverend succes. We zijn verliefd tot over onze oren en, ook al weet ik dat ik het beter niet zou doen, toch neem ik hem mee naar huis. De wekker wordt gezet want Jim moet om zeven uur op om in Mol een basketbal wedstrijd te fluiten.

Ik beloof hem te brengen met de auto, naar de wedstrijd te kijken en op hem te wachten.

Zondagmorgen, de wekker loopt af ... Even weet ik niet zo goed waar ik ben maar dan weet ik weer dat ik helemaal alleen in mijn bed lig en dat ik dit weekend veel te veel tijd besteed heb aan het versturen van mailtjes met contactverzoekjes.

Ik neem me voor om vandaag beslist niet aan die verdomde computer te gaan zitten.

Twee uurtjes later zit ik mailtjes te schrijven aan mijn humoristische, Engels pratende Nederlander.

Wat kan het leven toch boeiend zijn...

Hilde en An:

Voorals je via internet op zoek gaat naar een man!

DOEK

Opvoeringsrecht

Het opvoeringsrecht kan bekomen worden door de aankoop van het vereiste aantal tekstboekjes en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

ALMO bvba
Jan Van Rijswijcklaan, 282
2020Antwerpen

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk Hilde en An zoeken een man op te voeren moet de naam van de auteur EDDY BRUYNINCKX vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de regisseur en spelers wordt vermeld.

Niets van deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Bijgewerkte versie
dd.2019-2020
© *ed bruyninckx*